No. 1590 Zaterdag 20 Juni 1914. 31ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Begrootingsdebat.

IV.

Niemand meer het woord verlangende, verklaart de Ondervoorzitter de algemeene beraadslaging gesloten, waarna wordt overgegaan tot de artikelsgewijze behandeling.

Nadat de artikelen 1 tot en met 20, ieder afzonderlijk, zonder discussie, noch hoofdelijke stemming waren aangenomen, stelde de heer LANSBERG bij onderartikel 21 voor, om de woorden „Traktement of verloftraktement van", voorkomende in den aanhef van onderartikel 21, te vervangen door „toelage aan."

Nadat dit amendement is ondersteund door de heeren Sutherland en Zeppenfeldt, verklaart de heer LANSBERG tot toelichting daarvan te kunnen verwijzen naar hetgeen hij omtrent den landbouwkundige heeft gezegd bij de algemeene beraadslaging. Voorts zegt spreker, dat hij den tijd nog niet gekomen acht om de betrekking van landbouwkundige blijvend in te stellen; maar dat hij den heer Dussel wel in de gelegenheid wil stellen om de proeven, welke deze op het oogenblik bezig is te nemen met het systeem van Dryfarming voort te zetten.

De heer **Boomgaart**, gemachtigde van den Gouverneur, zegt dat men algemeen, blijkens het Voorloopig Verslag, bezwaar had tegen een vaste aanstelling van den landbouwkundige en hedenavond stelt het geachte lid Lansberg bij een door hem toegelicht amendement voor het voor dezen ambtenaar uitgetrokken traktement, te veranderen in toelage, zooals het tot nu toe was. Tot sprekers leedwezen, kan hij zich met dit amendement niet vereenigen en wel om de volgende redenen.

In het belang van den landbouw is het van overheidswege behoorlijke voorlichting te verstrekken aan de planters. Is zoodanige voorlichting overal gewenscht, zooveel te meer is dat hier het geval, waar de landbouw op lage trap van ontwikkeling staat en waar de landbouwer te kampen heeft met onvoldoenden en ongeregelden regenval en soms ook te strijden heeft met plantenziekten, die veel schaden veroorzaken, zooals de ziekte onder de dividiviboomen, die de commissie voor den grooten landbouw in haar rapport noemt, als een der oorzaken van den achteruitgang van den landbouw. Spreker weet wel, dat het nog niet gelukt is de oorzaak dezer ziekte te ontdekken, maar de mogelijkheid is niet uitgesloten, dat zij binnen een niet te ver verwijderd tijdstip door het bestudeeren der zieke plantendeelen en het gestadig nemen van proeven in vereeniging met den adviseur voor den landbouw, kan worden achterhaald.

Onder deze omstandigheden komt het voor, dat er behoefte bestaat aan een praktisch man, die zich voor geruimen tijd aan den kolonialen dienst bindt, een landbouwkundige met den noodigen takt om niet alleen met de planters, maar ook met den eenvoudigen werkman goed te kunnen omgaan. Nu de tegenwoordige titularis daarvoor geschikt is gebleken en door den adviseur voor landbouwzaken en den landbouwleeraar Kakebeeke voor een aanstelling is aanbevolen, schijnt het een eisch der billijkheid om de toelage, die hij nu geniet, in traktement om te zetten. Daarom meent spreker de aanneming van het voorgestelde amendement te moeten ontraden.

De heer **Lansberg** zegt, dat de redenen door den gemachtigde van den Gouverneur aangevoerd, hem niet hebben kunnen overtuigen. Gedurende 10 à 12 jaren is men reeds bezig proeven te nemen op landbouwgebied en tot nu heeft men geen resultaten verkregen. Nu wil men proeven nemen met dryfarming. Indien deze proeven gelukken, dan pas is het tijd genoeg den landbouwkundige vast aan te stellen.

De heer **Boomgaart**, gemachtigde van den Gouverneur, zegt, dat deskundige voorlichting noodig is, hetgeen nog onlangs is gebleken, toen boomen van eenige kleine landbouwers ziek waren en deze zich tot den landbouwkundige hebben gewend en goede raadgevingen van hem hebben gekregen.

Niemand meer het woord verlangende, wordt het amendement, in stemming gebracht en met algemeene stemmen aangenomen.

Hierna worden onderartikelen 21 tot en met 31, ieder afzonderlijk zonder verdere discussie noch hoofdelijke stemming aangenomen.

Bij onderartikel 32 verzoekt de heer FORBES het woord en, na het verkregen te hebben, zegt hij naar aanleiding van letter *k* van dat onderartikel, het volgende:

„Mijnheer de Voorzitter.

In het Voorloopig Verslag werd op dit artikel aanmerking gemaakt, die, naar het mij voorkomt door den Gouverneur niet bevredigend is beantwoord, hetgeen mij aanleiding geeft om enkele opmerkingen dienaangaande te maken. In het Voorloopig Verslag is er de aandacht op gevestigd, dat deze post kan vervallen ten gevolge van den aankoop van de plantage Wacao, waarop een zeer geschikt huis staat.

De Gouverneur zegt in zijn Memorie van Antwoord het volgende:

„Het voorstel, dat indertijd door den districtmeester werd gedaan, bleek later niet praktisch uitvoerbaar. De kosten van herstelling van het gebouw zouden misschien meer bedragen dan men in 20 jaren aan huur voor het huisje op Hofje Abau zal moeten betalen, terwijl het onderhoud van het gebouw den misschien jaarlijks, bijna evenveel zou beloopen."

Mijnheer de Voorzitter, in dit opzicht wijk ik van de meening van den Gouverneur af; ik kan niet aannemen, dat de herstelling van het gebouw op Wacao f 2400.— kan kosten. Ook is het niet denkbaar, dat de jaarlijksche onderhoudskosten van zulk een gebouw zooveel zou kunnen bedragen. Volgens ingewonnen informatie verkeert het gebouw niet in zulk een slechten toestand, althans niet zoo, dat het niet bewoonbaar is. Het houtwerk is wel is waar door houtluizen aangetast, maar met welk buitenhuis is dat niet het geval; daarom zijn die huizen toch niet onbewoonbaar. De kosten van vernieuwing van dat houtwerk zal, dunkt mij, zeker ver beneden de som van f 2400.— blijven. Maar aangenomen zelfs, dat dat bedrag benoodigd zal zijn, dan nog zou ik er sterk voor zijn, dat het huis op Wacao hersteld en de huur van het huisje op Hofje Abau opgezegd wordt. Of ligt het misschien in de bedoeling van het Bestuur om het huis op Wacao te laten vervallen en ten eeuwigen dage het huisje op Hofje Abau in huur te behouden? Dit, Mijnheer de Voorzitter, kan ik niet aannemen; ik geef het Bestuur daarom in overweging het huis op Wacao, dat ongetwijfeld veel beter en geschikter woning is, alsnog te doen herstellen of daaraan de noodige verbouwing te laten aanbrengen.

Ik hoop, dat het Bestuur met deze opmerkingen rekening zal houden en die maatregelen zal nemen, waardoor deze post in het vervolg niet meer op de begrooting zal voorkomen."

De heer **Boomgaart**, gemachtigde van den Gouverneur, zegt, dat het woonhuis van Wacao in een zeer slechten toestand verkeert. Het dak is zeer onsoliede en niet ongevaarlijk; het houtwerk is geheel door houtluis aangetast, op den zolder zal niemand zich wagen op gevaar af van er doorheen te zakken. Waar de toestand zoo is, daar zal spreker wel willen toegeven, dat het Bestuur zijn ambtenaren niet in zoo'n woning kan huisvesten. De kosten om een gedeelte van het huis in orde te maken, worden op ongeveer f 1000.— en die om het geheele gebouw te herstellen op f 2.000— geschat. En eenmaal in orde, dan zal het ook moeten worden onderhouden. Spreker gelooft, dat het daarom de voorkeur verdient, de woning op Hofje Abau aan te houden boven het herstellen van het huis van Wacao.

De Heer **Forbes** zegt, dat hij met genoegen van den geachten gemachtigde gehoord heeft, dat voor de gedeeltelijke verbouwing van het huis op Wacao slechts de som van f 1000.— benoodigd zal zijn; dit geeft spreker aanleiding om met des te meer kracht op zijn gedaan voorstel te blijven aandringen. Wat betreft de onderhoudskosten blijft spreker er bij, dat die niet zoo hoog kunnen zijn; als plantage-eigenaar kan spreker dat het best beoordeelen.

De heer **Boomgaart**, gemachtigde van den Gouverneur, zegt, dat hij niet kan toegeven, dat de onderhoudskosten zoo gering zijn, als de heer Forbes zegt, aangezien de materialen van uit de stad moeten worden aangevoerd en het vervoer, zoo als bekend, zeer kostbaar is. Spreker zal toch den wensch van den heer Forbes aan het Bestuur overbrengen.

Waarna onderartikelen 32 tot en met 75, ieder afzonderlijk, zonder verdere discussie noch hoofdelijke stemming worden aangenomen.

Bij onderartikel 76 stelt de heer LANSBERG voor om den post, voorkomende onder letter *a* van dit onderartikel van de begrooting af te voeren.

Nadat dit amendement ondersteund is door de heeren Forbes en Gorsira, lid van den Raad, wordt het aldus door den heer LANSBERG toegelicht:

„Ik waardeer het, Mijnheer de Voorzitter, ten zeerste in den Gezaghebber van Bonaire en landraden, dat zij voor de belangen van hun eiland opkomen en voorstellen doen, welke zij in het belang van het eiland achten.

De Raad heeft zich echter m.i. op een hooger standpunt te stellen en niet alleen de belangen van een eiland, maar die der geheele kolonie te overzien. En dan vind ik, dat onze begrooting niettegenstaande de stijging der inkomsten in de laatste jaren nog voor een veel te groot deficit staat, om op alle verlangens van de besturen der verschillende eilanden zoo maar terstond in te gaan.

De scheepvaart op Bonaire wordt bijna geheel onderhouden door kleine zeilschepen, op Bonaire thuis behoorende, die alle aan den steiger kunnen aanleggen, laden en lossen. Groote schoeners, als de Estelle bijv., doen het eiland zelden aan en brengen noch nemen lading van eenige beteekenis.

Die groote schoeners kunnen trouwens in de baai van Kralendijk, heel dicht bij den steiger ankeren en de weinige lading, welke zij aanbrengen of hebben in te nemen met gemak en met weinig kosten met ponten of booten naar den steiger brengen.

Als ik bedenk hoe weinig op verschillende plaatsen hier in de buurt—ik noem maar Trinidad — de schepen aan steigers of kaden kunnen meren, dan wil het mij voorkomen, dat het verlengen van den steiger van Bonaire enkel en alleen omdat enkele groote schoeners daar niet aan kunnen meren, een luxe is, die wij ons niet mogen permitteeren.

Het Bestuur neme den post terug en kome er later, wanneer onze begrooting er wat mooier uitziet, of wanneer het kan aantoonen, dat de verlenging werkelijk noodig is, er mede terug. Op het oogenblik bestaat er waarlijk geen urgentie.

Zelfs op Curaçao, waar de scheepvaart toch van oneindig meer belang is dan op Bonaire, moet de lading en de passagiers van alle schepen, die op de particuliere werven in de haven — om van de Julianawerf niet eens te spreken, — met ponten, lichters of booten naar den wal vervoerd worden."

De heer **Zelle**, gemachtigde van den Gouverneur zegt het volgende:

„Mijnheer de Voorzitter,

Het geachte Raadslid Lansberg heeft zooeven zijne waardeering uitgesproken over het Bestuur van het eiland Bonaire, omdat het tracht dit eiland met een steiger te verrijken, maar is van oordeel, dat de Koloniale Raad zich op een meer algemeen standpunt namelijk op het belang der geheele kolonie dient te plaatsen. Hij wenscht met het oog op de belangrijke bijdrage, die nog steeds jaarlijks van het Moederland wordt gevorderd, de onderwerpelijke uitgave, die hij niet urgent acht, tot betere tijden uit te stellen.

Ik wensch hierover op te merken, in de eerste plaats, dat de begrooting, die hier hedenavond wordt behandeld, niet is eene compilatie van

NAAR HET GELUK.

(*Uit het leven van een bekeerling*).

XLVII De Straatroovers.

In Spanje vindt men de ergste van alle bandieten, de straatroovers.

Van den elleboog tot de hand zijn de uiteinden van een strik om beide armen gebonden, het losse, middelste gedeelte hebben zij om den hals geworpen. Zij hullen zich in een reisdeken om niet erkend te worden. Nu sluipen zij rond op de een zaamste plaatsen en werpen den argeloozen voorbijganger den strik over het hoofd en trekken zoo met een enkelen ruk zelfs den sterksten man op den grond. Met een enkelen vuistslag weten zij hun slachtoffer voor enkele oogenblikken geheel te verdooven en plunderen hem dan rustig uit.

Ik was te Barcelona; het was Februari en de warme zon lokte de menschen naar het strand der zee. De stad zelve was als uitgestorven. Plotseling zegt mijn vrouw: We worden maar steeds door iemand gevolgd." Op honderd schreden achter ons zag ik werkelijk iemand loopen, maar kon daar niets bizonders aan merken; we gingen dus verder. Ik moet hier opmerken, dat mijne vrouw, gelijk alle Creolen, de dwaze hartstocht had, zich met edelgesteenten te sieren. Zoo droeg zij steeds altijd en overal, ook al waren we slechts met tweeën in een eenzaam bosch, twee groote briljanten als oorbellen. Ik was daar reeds zoo aan gewend, dat ik het niet meer zag, maar een gauwdief moet ze natuurlijk dadelijk opmerken.

Na enkele oogenblikken sprak mijn vrouw opnieuw! „Geloof me, die man volgt ons." Ik keek om en zag, dat de man nu op dertig passen was genaderd Om ons vermoeden tot volle zekerheid te brengen staken we over naar den anderen kant der straat. De man deed eveneens. We gingen terug naar de overzijde, hij volgde ons voorbeeld. Nu was de zaak duidelijk; daarbij waren we in die straat geheel alleen met den man, die nog slechts acht passen verwijderd was. Ik keerde mij om en plaatste mij vlak voor mijn vrouw. Ik stond tegenover een straatroover van herculische gestalte, de beide armen omwikkeld met de uiteinden van een strik, terwijl het losse gedeelte hem om den nek hing.

Brutaal zag hij mij aan en versiond ons met zijn blik. Ik droeg een Londenschen politiestok, een kort met lood opgevuld hout, maar zag onmiddellijk in, dat hij met zijn strik veel verder reikte dan ik met mijn kort stokje. Veel tijd tot nadenken had ik niet, want elk oogenblik kon hij zijn sprong nemen en mij den strop over het hoofd werpen. Ik trok mijn revolver en ging hem nog een flinke schrede tegemoet, hield het wapen op zijn borst gericht en zag hem lachend, maar uitdagend aan.

Hij bukte zoo diep hij kon om zich zoo klein mogelijk te maken en kroop zoo naar de overzijde der straat; hij zag mij aan met angstigen blik, als een wild dier dat achtervolgd wordt.

Ieder oogenblik verwachtte hij het noodlottige schot en voelde de zes kogels al in zijn lijf zitten. Stijf langs de huizen kroop hij in gebukte houding de straat uit.

Wij maakten, dat we weer spoedig onder menschen kwamen.

XLVIII Gibraltar.

Gibraltar ligt als een oase in de woestijn — eindelijk konden we weer naar genoegen eten, drinken en rooken.

De rotsen, welke loodrecht uit de zee oprijzen, zijn aan de zeezijde onneembaar. Als toppen dezer rotsen ziet men vele groote, zware kanonnen. De rotsen zelf steken 1300 voet boven de zee uit.

Aan den achterkant loopt de rots wand zeer zacht omlaag; daar ligt het stadje Gibraltar. Het is onmogelijk hier geen bewondering te gevoelen voor de Engelschen.

De zon gaat hier eerst in den middag op; dat komt omdat iederen avond een dichte nevel over de stad valt en zoo is het reeds vólop middag, eer de zon den top der rotsen heeft bereikt en de nevelen oplost. Men vindt er geen theater, geen concert, geen andere vermakelijkheden. Alles wat er is, komt uit Engeland, alleen het vleesch wordt dagelijks van Tanger aangevoerd. Het is zonde zijn huwelijken daar gelukkig! Voor zulk een toestand heb ik alle achting!

Het Garnizoen wordt gevormd door Hooglanders, dat schoone, Hoogschotsche regiment met hun naakte knieën en den doedelzak, louter nette baschaafde gestalten, en hooge slanke gestalten.

Het heeft iets van het Duitsche eerste Garde-regiment. De rotsen zijn van alle kanten doorboord met gangen, die verdiepingsgewijze boven elkander liggen en breed genoeg zijn om de troepen er in te laten marcheeren. In verschillende tusschenruimten, op gelijke afstanden, bevindt zich een kamertje waarin een groot kanon staat.

Het venster is juist groot genoeg om den kanonskogel er door te laten vliegen, maar is van buiten heelemaal niet te zien, laat staan te treffen.

Op den hoogsten spits is de commandantstoren, een telegraaf loopt door den heelen berg.

Door overrompeling heeft Engeland zich meester gemaakt van Gibraltar en vreest nu het op dezelfde wijze te verliezen; daarom worden op een kanonschot 's avonds om 8 uur alle poorten gesloten. Niemand mag dan meer in of uit.. Dat maakt het leven schrikkelijk ongezellig op dit overigens zeer klein plekje van Gods aardbodem.

En toch zijn de huwelijken er gelukkig! — 't is voor mij een onoplosbaar raadsel.... Ik geef het op.

begrootingen der verschillende ei landen, doch de koloniale begrooting opgemaakt door het Koloniaal Bestuur; de besturen der eilanden le veren er wel is waar in den vorm van plaatselijke begrootingen de gegevens voor, maar hunne voor stellen worden hier onderzocht en geschift. Niemand zal er, geloof ik, aan twijfelen, dat bij een degelijk onderzoek ook het koloniaal bestuur zich stelt op het door den heer Lansberg genoemde standpunt: „het belang der geheele kolonie."

Wat nu de zaak zelve betreft, er is bij de hoofdplaats van Bonaire, Kralendijk, een steiger, die vroeger voor de kleinere schepen, welke de reede aandeden, voldoende was. In de laatste jaren zijn grootere vaartuigen gebouwd. De grootere diepgang van die schepen belet, dat zij evenals de Gouvernements-schoener Estelle aan den steiger meren, feitelijk is de scheepvaart op Bonaire dus in slechtere conditie gekomen dan zij vroeger was. Wat is nu natuurlijker dan het verlengen van den steiger op zoodanige wijze, dat alle schepen, die Kralendijk bezoeken, er kunnen aanleggen?

Het geachte Raadslid heeft er ook op gewezen, dat in de haven van Willemstad met haar zoo veel grooter verkeer personen en goederen, te water vervoerd worden. Voor de schepen, die aan de Handelskade, de Kleine Werf en de Werf Mattey meren gaat de bewering niet geheel op. Personen kunnen daar van het schip op den wal loopen en goederen direct op den wal gelost worden. Wanneer ook daar van watertransport voor goederen wordt gebruik gemaakt, dan is het omdat het in onze van alle zijden beschutte en daardoor rustige haven zonder bezwaar kan geschieden en het voordeeliger wordt gevonden.

Geheel anders is de toestand te Bonaire. De reede van Kralendijk is een onbeschermde open inham van de kust, waar de zee geweldig kan spoken, wanneer een krachtige wind landwaarts waait. Het lossen van goederen wordt dan soms onmogelijk; het vervoer van reizigers hoogst onaangenaam, zoo niet gevaarlijk. Waar nu het Moederland zich bereid heeft getoond zoovele honderd duizenden te besteden aan de opheffing der kolonie, meen ik, dat er geen bezwaar behoeft te bestaan enkele duizenden daarvan af te zonderen in het belang van de scheepvaart op Bonaire."

De heer **Gorsira**, lid van den Raad, zegt, dat hij tegen het aangevraagd crediet zal stemmen, doch zijn stem wil motiveeren. Heden nog sprak spreker iemand, die van Bonaire op de hoogte is en daar belangen heeft. Deze persoon heeft spreker verklaard, dat noodig is f 500.—, hoogstens f 1000.— om den steiger voldoende voor de eischen der plaats te verlengen. Als spreker den post afstemt, dan is het niet omdat hij Bonaire geen verlengden steiger gunt, maar omdat hij het gevraagde crediet te hoog vindt.

De heer **Lansberg** zegt, dat de motieven door den heer Zelle aangevoerd, hem niet hebben kunnen overtuigen. Trinidad, dat veel belangrijker is dan Bonaire, heeft geen steiger. De booten, die daar komen, moeten op de reede blijven liggen. Ofschoon Nederland bijdraagt in de kosten der kolonie, gaat het niet aan de begrooting te veel op te voeren.

De heer **Zelle**, gemachtigde van den Gouverneur, zegt, dat hij het nut van dupliceeren niet inziet, maar spreker wil alleen zeggen, dat de zegsman van den heer Gorsira waarschijnlijk eene verlenging van den steiger met 5 Meter op het oog had, toen hij de kosten daarvan op f 500—, hoogstens f 1000.— raamde Dat het echter de bedoeling is den steiger met 80 Meter te verlengen en dat gebleken is, dat de kosten van zulk en werk f 45.— per M² bedragen, naar welke gegevens het onmogelijk is den steiger voor f 1000 met 30 M. te verlengen.

Niemand meer het woord verlangende, wordt het amendement in stemming gebracht en aangenomen met zes stemmen voor en vier tegen. Voor stemmen de heeren Senior, Lansberg, Winkel, Forbes, Gorsira, lid van den Raad, en de Ondervoorzitter; en tegen de heeren Sutherland, Zeppenfeldt, Penso en de Casseres.

Waarna onderartikel 76, zoomede onderartikelen 77 tot en met 107 ieder afzonderlijk, zonder verdere discussie noch hoofdelijke stemming worden aangenomen.

Bij onderartikel 108 stelt de heer LANSBERG voor om den post, voorkomende onder letter c van dit artikel, van de begrooting af te voeren.

Nadat dit amendement ondersteund is door de heeren Penso en Forbes, wordt het aldus door den heer LANSBERG toegelicht:

„Mijnheer de Voorzitter,

Deze post is niet geheel nieuw. Reeds eenmaal kwam hij op de begrooting voor, maar werd door den Raad afgestemd.

Zijn nu de argumenten, die het Bestuur aanvoert in staat om de bezwaren van den Raad weg te nemen?

Geenszins. Het eenige nieuwe argument is, meen ik, dat de verlengde steiger een of ander stoomschip zal kunnen aanmoedigen om St. Eustatius aan te doen.

Mag de Raad nu op zulk een argument een uitgaaf voteeren, waar van het nut zoo problematisch is?

Het hoofdargument blijft, dat de verlenging van den steiger wat meer gemak zal verschaffen aan passagiers en bij de lading en lossing van goederen.

Maar, Mijnheer de Voorzitter, wordt die uitgaaf daardoor gerechtvaardigd?

Hoeveel passagiers toch komen en gaan naar en van St. Eustatius? Enkele maar, Mijnheer de voorzitter, enkele bewoners van St. Eustatius, die af en toe naar St. Kitts of een der andere eilanden in de buurt gaan. Hoeveel lading gaat er langs den steiger? Haast geen noemenswaardige lading, Mijnheer de Voorzitter. Men bedenke, dat St Eustatius een eiland is van misschien nog geen 1300 zielen, dat heel weinig invoert en alleen een paar partijen balen katoen per jaar uitvoert benevens nog enkele kleinigheden.

Zie maar eens uit bijlage 9 van deze begrooting het budget van St. Eustatius na. Uitgaven f 49150—; inkomsten slechts f 21500—, waar onder f 10 000— terugbetaling van voorschotten. Die terugbetalingen niet meegerekend, en ook de te verleenen voorschotten afgetrokken, brengt St. Eustatius op f 11.050 en kost f 39.000—, zonder nog de uitgaven voor den politiedienst en voor pensioenen er bij te rekenen. Is het nu werkelijk niet al te gek om bij zulke cijfers aan eene verlenging van den steiger te denken, voor wat meerder gemak voor de enkele personen, die te St. Eustatius komen en gaan?

Als men alle mogelijke uitgaven gaat motiveeren met het belang van de katoencultuur, ja, dan wordt die cultuur ten slotte een ruïne voor de kolonie. Gelukkig begint het Bestuur dit zelf ook wel eindelijk in te zien, want het staakt de gouvernementsexploitatie voor eigen rekening, omdat die beduidend meer kost dan zij opbrengt. De Raad heeft dit al jaren geleden begrepen en gezegd ook, maar er werd toen geen acht op geslagen.

Om op den steiger terug te komen, wie staat er bovendien borg voor, dat hij ook na de verlenging op den duur bruikbaar zal blijken? Ook vóór den bouw daarvan is hier door deskundigen verzekerd, dat hij aan het doel beantwoorden zou en zelfs eenigen tijd lang is in dezen Raad vòl gehouden, dat hij beantwoordde. Neen, Mijnheer de Voorzitter, ik zal mijn stem niet aan dezen post kunnen geven."

De heer **Zelle**, gemachtigde van den Gouverneur, zegt het volgende:

„Mijnheer de Voorzitter,

De tegenwoordige lengte 45 M. van den steiger te St. Eustatius is bepaald naar plaatselijk verkregen inlichtingen, omtrent de veranderlijkheid van het strand. Op een gegeven oogenblik werd het noodig geacht daar een steiger te bouwen, tijd tot voorafgaande langdurige waarnemingen was er niet, men was dus op de plaatselijke inlichtingen aangewezen. Toen later bleek, dat het veranderlijke gedeelte van het strand zich verder uitstrekte dan men meende en de steiger te kort was, is men begonnen geregeld peilingen te doen. De peilingen zijn gedurende vier jaren voortgezet en hebben geleerd, dat men op 18 M. voor den kop van den tegenwoordigen steiger steeds een waterdiepte van 3½ voet aantreft, en dat men daar buiten het brandingsgebied blijft.

Wordt de trap 18 M. vooruitgebracht, waarmede een totale steigerverlenging van 23 M gepaard gaat, dan zullen reizigers steeds van de trap gebruik maken en kan het laden en lossen van goederen geschieden, zonder gevaar ze te bederven.

Ik ben er zeker van, Mijnheer de Voorzitter, wanneer men bij den eersten steigeraanleg had beschikt over de tegenwoordig ten dienste staande gegevens, zou men den steiger onmiddellijk eene lengte van 45 plus 23 = 68 M hebben gegeven. Wat toen niet geschied is, kan echter nu met weinig verschil in kosten plaats hebben en daarop komt eigenlijk neer hetgeen bij deze begrooting wordt voorgesteld.

Het geachte raadslid Lansberg vraagt welke waarborg hebben wij, dat de steiger goed zal zijn bij eene verlenging met 23 M.

Mijn antwoord is de peilingen gedurende 4 jaren gedaan, dus cijfers geven dien waarborg."

De heer **Lansberg** zegt, dat hetgeen door den gemachtigde van den Gouverneur aangevoerd is, hem niet heeft kunnen overtuigen van de noodzakelijkheid van den post, zoodat spreker zijn voorstel moet handhaven. Hij heeft omtrent het nut van den steiger niets vernomen.

Niemand meer het woord verlangende, wordt het amendement in stemming gebracht en met algemeene stemmen aangenomen.

Waarna de overige artikelen worden goedgekeurd.

Niemand meer het woord verlangende, verklaart de Ondervoorzitter de vergadering gesloten.

De „Kortenaer" in Mexico.

Aan een dezer dagen hier te lande door de familie ontvangen schrijven van een der opvarenden van de „Kortenaer" ontleent *De Maasbode* het volgende:

Het schrijven is gedateerd uit Tampico, van 25 April.

't Is allemaal en alles petroleum. Ons scheepje ligt midden in de petroleum, en de lijken der gesneuvelden, die in de heete, zwoele lucht liggen, en soms zelfs de doodelijk gewonden, worden met petroleum overgoten en in brand gestoken. Maar aan boord is alles wel en nu er eenig uitzicht is, dat er brieven weg kunnen komen uit dit geïsoleerde landje, zal ik maar vlug wat bij elkaar schrijven. De kans om iets uit Holland te hooren, schijnt nog wel gelijk nul te zijn.

Mexico's westkust heeft twee belangrijke ingangen, n.l. de Tampicorivier en de haven van Vera Cruz. Wij zijn opgestoomd tot de stad Tampico, waar constant heerschen typhus, pokken en malaria. Het riviewater mag daarom niet worden gebruikt voor wasschen, en wij drinken nooit anders dan gedistilleerd water. Iedereen aan boord moet geregeld kinine-pillen slikken. Niemand kan er zich aan onttrekken. Sedert hier petroleum is ontdekt, en de exploitatie daarvan is ter hand genomen, is de rivier over haar geheele lengte met een vrij aanmerkelijke laag olie bedekt, en dat schijnt de muskietenplaag eenigszins te temperen. De stad is aan drie zijden door moerassen en lagunen omgeven, en daardoor zijn de mosquito's hier overweldigend Vera Cruz is inmiddels nog ongezonder dan Tampico.

Maar nu zal ik eens enkele dingen in tijdsorde achter elkaar zetten.

Op een Zaterdagmiddag waren wij allen op Curaçao heftig aan het tennissen, toen de spoedordonnans verscheen met een codetelegram voor den overste. De commandant ging daarop onmiddellijk naar boord om de order te ontcijferen, welke luidde, dat de „Kortenaer" met den meesten spoed naar Tampico moest vertrekken om de Hollandsche kolonie aldaar aan boord te nemen. Van den Curaçaoschen wal werd afscheid genomen. Daar lag aan den voet van den Zwarteberg, midden tusschen cactussen, in de maneschijn, een open negerwoninkje, waar het dien nacht dansidansi was, en zwarte en half zwarte schoonen, grillige, maar toch wel mooie inlandsche dansen uitvoerden. 't Is een typische vertooning, allerwildste muziek op vreemde instrumenten, met een ongewoon gebroken rythme, welke wordt aangegeven vooral door streken op een soort raspinstrument, een soort van super-zunki-maat. Allemaal zwarte negerkoppen en hardbonte kleuren, schuifel-draaiende door het kleine zaaltje over een zwiependen en steunenden houten vloer. Binnen walmende olielampjes, buiten mooi maanlicht van achter den hoogen, donkeren Zwarteberg toen wij door een ouden neger traag naar boord werden gewrikt in een schommelend pontje. Na een slaap van anderhalf uur, welgeteld, stonden wij weer aan dek bij het snelkolenladen. Toen om 11 uur de schuit zelfs aan dek vol kolen zat, verlieten wij met spoed de haven zonder van iemand afscheid te hebben genomen. Acht dagen stoomden wij volle kracht om de West, zonder iets anders te zien dan lucht en water, en nu bijna een week geleden, kwamen wij bij vrij vies weer en na twee dagen storm voor Tampico ten anker Daar lagen op de reede vele Amerikaansche Dreadnoughts en van deze kregen wij eindelijk eenige inlichtingen omtrent den toestand.

Dinsdagmorgen stoomden wij de Tampico-rivier op, 6 zeemijlen ver, en ankerden op de rivier voor de stad. Onderweg passeerden wij overal posten gewapende federalen, kampvuren met gezadelde paarden en gewapende kerels eromheen, 't dorpje Dona Cecilia, was door de rebellen verbrand en uitgemoord en lag in puin.

Op de rivier lagen een paar Mexicaansche oorlogsschepen. Buiten had de Amerikaansche admiraal ons verzocht niet te salueeren, omdat de kanonschoten de overprikkelde Mexicanen dadelijk aan een overval zouden doen denken maar op de rivier vuurden wij eerbiediglijk 21 saluutschoten af ter eere van de Mexicaansche vlag.

Toen wij eenmaal voor anker lagen kwamen van alle zijden berichten over den toestand, de laatste rebellenaanvallen en de te verwachten oorlog met de Gringo's (green coats). Avond aan avond waren er in de stad, vooral op de pleinen, wilde betoogingen en lichte gevechten. Viva Huerta! Viva la Libertad! Muerte á los Gringo's (de Amerikanen)! Binnen enkele dagen werd weer een rebellenaanval op de stad verwacht, welke nu reeds drie dagen met volle kracht aan den gang is Dag en nacht bloedige gevechten, waarin bijna altijd de rebellen worden teruggeslagen. Wij hooren steeds hevig geweervuur en kanongebulder en zien de granaten springen en de ataqueer-liniën vuren, dorpen in brand gestoken en troepen, die te paard komen aanrennen of boven op open wagens ter versterking worden aangevoerd. Eergisteren lagen wij met onze motorsloep en en leege volgsloep den geheelen dag aan den wal te wachten op vluchtelingen, die in veiligheid moesten worden gebracht. Op de kade liepen wij heen en weer met onze verborgen geladen revolvers tusschen al die bruine kerels, die overal langs de haven met geladen geweren op post zaten. Vandaar had men een kijkje op de groote plaza. Op het einde van dien morgen waren, na veel schieten en lang vechten de rebellen tot in de buitenwijken der stad doorgedrongen. Tot vlak in onze nabijheid hoorden wij in de straten het hevige schieten en dan in eens kwam er weer een trein aanstoomen vol soldaten, die uit de wagens sprongen, waarna dan zoo'n heele compagnie in den looppas over het groote plein snelde, naar de meest bedreigde punten der stad. Kanonschoten bulderden van de Mexicaansche oorlogsschepen „Bravo" „Zaragosse", e.a., en nu en dan joegen troepen ruiters in vollen ren voorbij. Het was wel aardig, maar ik was toch blij een browning bij de hand te hebben. De kerels zien er barbaarsch uit.

Alle rebellen, die gevangen worden genomen, krijgen den strop en de weinige boomen, die hier zijn, hangen dan ook zoo vol als een kerstboom. Krijgsgevangenen kent men hier niet, want als een vijandelijke troep door verliezen zich feitelijk zou moeten overgeven, schieten de overwinnaars maar door tot er niemand meer op zijn beenen staat en allen dood of gewond zijn. Dan een scheutje petroleum er over en een vlammetje erin, en de begrafenis is ook klaar.

Niemand weet hier hoe groot de verliezen van de rebellen zijn, want dezen nemen, als zij teruggeslagen

Van Curaçao naar New-Orleans

LANGS EEN OMWEG.

Aangeboden door

J. H. B. GRAVENHORST.

De nacht was helder, duizenden sterren schitterden aan den hemel en een oostelijk briesje dreef de Zeemeeuw met een vijf mijl's vaart zacht naar het West-Noord-Westen. Omstreeks vier uren des morgens werd door den uitkijk geroepen „landvooruit, een vuur in het zicht!" en weldra bleek het dat men het eiland Oro voor zich had. Er werd klein zeil gemaakt en des morgens te zes ure liep de Zee-Meeuw de haven binnen.

Op dit armzalig, door de natuur misdeeld eilandje, dat de Zee-Meeuw, naar de Guajira gaande, meestal aandeed, woonden eenige gastvrije en hartelijke lieden, van wie de meesten aan den Kapitein bekend waren.

Aan vermetele contrabandisten ontbrak het daar niet. In de nabijheid van de republiek V. gelegen is de gelegenheid om des nachts over te steken en op die kusten zaken te landen, die daar aan hooge inkomende rechten onderhevig zijn, zoo aanlokkelijk, dat menig koopman die verzoeking geen weerstand bieden kan. Op dit eiland woonde ook een onderofficier, die de tocht naar Moskou, met het leger van Napoleon, had medegemaakt. Door den Gezaghebber van dit eiland, waarmede de oud-gediende zeer bevriend was, op zekeren dag onbeleefd behandeld zijnde, begaf hij zich naar het fortje, dat door hem en drie zijner zonen bewaakt werd, richtte de beide kanonnen, die hij met schroot geladen had, op de woning van den Gezaghebber en stelde condities waaraan de Gezaghebber verplicht was te voldoen. Deze ongehoorde daad kostte den man, die bij Austerlitz twee malen gewond werd en de Beresina overzwom om zich te redden, zijn ontslag uit 's lands dienst.

Twaalf uren nadat de Zee-Meeuw de haven van het eiland Oro was binnengeloopen, verliet zij haar weder en zette koers voor de Guajira waar zij des morgens omstreeks negen uur ankerde. Het strand was verlaten, zelfs geen visscher zwierf er in zijn bootje in de baai rond. De gebruikelijke twee kanonschoten werden aan boord van de Z. M. gelost, de boot werd te water gelaten en alles aan boord in gereedheid gebracht om de Indianen te ontvangen. Na ruim een half uur te vergeefs naar Himare uitgekeken te hebben, werd de kapitein, van het nachtwaken vermoeid, slaperig, begaf zich in de kajuit, strekte zich op zijn kooi uit en was weldra in een zoeten slaap.

Na ongeveer een paar uur geslapen te hebben, wordt hij door drie harde slagen op de kajuitstafel gewekt; hij staat op, komt de hut uit en ziet Himare met haar vader, den hoofdman Mehija, en haar zuster op stoelen gezeten, in de kajuit. Op het gezicht van den slaperigen kapitein schateren de beide meisjes het uit en vragen hem verbaasd. „Sliept gij, in stede van naar ons uit te kijken?"

De kapitein verontschuldigde zich, gaf hun de hand en vroeg naar de andere huisgenooten. Kaïram is op de hertenjacht en moeder komt later zeide Himare. Op hetzelfde oogenblik opstaande nam zij de rechterhand van den kapitein en bekeek die. Een vreugdekreet ontsnapte haar fijn besneden mondje en Edgard aanziende zeide zij: „Himare is u dus niet onverschillig." De kapitein droeg haar ring aan denzelfden vinger, waarin Himare hem gestoken had. Het maal werd intusschen opgedischt en weldra genuttigd. Tevergeefs zag men naar de ontbrekende familieleden uit; de zon zoude haast ondergaan, zoodat Mehija en de zijnen besloten van boord te gaan en zich naar huis te begeven.

Te zeven uren gebruikte de Kapitein het middagmaal, voor de luchtigheid, op het achterschip. Men had twee lantaarns opgestoken en die op korten afstand van de tafel, waarop het middagmaal geplaatst was, in het want opgehangen. De kapitein had na het middagmaal gebruikt te hebben een sigaret opgestoken en keek landwaarts. Opeens ziet hij in de duisternis eene kleine flikkering en een paar seconden later wordt een der scheepslantaarns door een kogel verbrijzeld. Een tweede schot knalt aan strand en de kogel gaat fluitende over de Zee-Meeuw heen. Het schieten hield op. De kapitein liet de boot in gereedheid brengen, voorziet zich van een revolver en een dubbelloops jachtgeweer, die hij, na behoorlijk geladen te hebben, in de boot mede naar land neemt

De roeiers zijn niet op hun gemak, doch vertrouwen op den tact van den kapitein om met dat onbeschaafde volkje om te gaan. Op dertig passen van 't strand werd er stoppen gecommandeerd; de kapitein greep naar zijn jachtgeweer en loste twee schoten in de lucht. Op het witte strand kwamen twee Indianen te voorschijn, die tot aan de knieën in zee liepen en met forsche stem vroegen: „Zijt gij het Edgard? zoo ja, kom dan nader zoo gij niet bang zijt." Een hartelijk lachen van den kapitein overtuigde hen van het tegenovergestelde.

De boot kwam aan land en werd een stuk het strand opgehaald. Men begaf zich met de beide personen, die de boot te gemoet waren gekomen, naar een heuvel, die aan 't strand gelegen was en vond daar Himare met hare moeder en zuster. Weldra verscheen ook Mehija en diens zoon Kaïram bij hen. „Wel Edgard," zeide Himare, „hebt gij mijn broeder niet aan het goede schot, dat hij deed, herkent. Ik heb getracht hem er van af te brengen, doch hij verzekerde mij zeker van zijn schot te zijn en U een voorrijpaard voor de scheepslantaarn te zullen betalen. Onder die voorwaarde en overtuigd, dat hij nooit mis schiet, heb ik hem toegestaan, dat hij op de lantaarn schieten zou. Ik hoop, dat gij niet ontevreden over hem zult zijn." „Himmare," zeide de kapitein, „ik houd hem dit niet ten kwade en weet dat bij U te land het geweer, als ook de pijl en boog, het speelgoed van de jeugd is. Deze grap verwondert mij dus geenszins. Laten wij ons nederzetten en praten; als de maan opkomt ga ik weder naar boord."

Wordt vervolgd

worden, al hun gesneuvelden en gewonden mee, op zeer eigenaardige wijze. De handen worden bijeengebonden en dan worden zij te paard meegesleurd, op sleeptouw achter de vluchtende ruiters aan.

Het gehalte der federale soldaten staat niet hoog. Ook de bevolking der gevangenissen is soldaat geworden. 's Avonds staan karren met gewapende geleiders voor de drankhuizen en alles, wat te veel couragewater heeft ingenomen, wordt mee gepakt en moet soldaat worden. Eerst liep het gerucht, dat na het bombardement van Vera Cruz door de Americano's alle Mexicanen, federalen en rebellen, gezamenlijk den buitenlandschen vijand zouden bevechten. Dit is echter niet gebeurd en tot groot genoegen van de Gringo's bevechten de twee binnenlandsche partijen elkaar met volle kracht.

Japan heeft veel wapens verschaft aan Mexico, en zelfs hebben winstbeluste Amerikanen de munitie en wapenen geleverd, waarmede de Mexicanen thans hun landslieden neerschieten, want de verovering van Vera Cruz heeft aan veel Amerikanen het leven gekost. Die stad werd hardnekkig verdedigd; elke straat, elk huis was een kasteel, dat genomen moest worden. De Amerikanen werden teruggeslagen, en toen hebben zij in de baai een paar kleine oorlogscheepjes gelegd, voor elk der met soldaten gevulde straten één. En toen hebben zij met het vuur der scheepskanonnen de straten leeg geblazen. Er zijn toen weer nieuwe troepen aan wal gezet en na veel verliezen aan beide zijden is Vera Cruz daarna geheel door de Amerikanen bezet. Nu wordt iederen dag verwacht, dat zij ook Tampico zullen aanpakken.

De Oostkust van Mexico is, even als de Westkust (aan den Grooten Oceaan), door de Amerikaansche eskaders geblokkeerd, zoodat de Mexicanen absoluut geen toevoer van wapens en munitie meer krijgen en daar zij slecht, maar heel veel schieten, zal hun koek wel opraken, en dan zijn zij uitgepraat. Amerika zou misschien de olierijke havens Vera Cruz en Tampico wel nemen en behouden, maar het binnenland zal het nooit kunnen nemen of beheerschen bij gebrek aan troepen. Maar hoe dat ook zij, mijn eetlust lijdt er nog niet onder, doch aan de bijzonder fijne, maar zeer zware Mexicaansche sigaren moet ik nog wennen.....

Dadelijk na aankomst — nog juist op tijd — hebben wij de Hollandsche kolonie aan boord gekregen, daar een nieuwe aanval der rebellen op handen was. De vorige malen hadden de Nederlandsche onderdanen een onderkomen gevonden bij de Duitschers.

Eerst kwamen er pl.m. veertig menschen, mannen, vrouwen en kinderen. Natuurlijk stonden wij onze hutten af voor de dames. In de waschkommen worden nu de luiertjes gespoeld. A la guerre comme à la guerre! Schoone Spaanschen verdrijven de minder aangename geuren tactvol door overvloedig met de fijnste Oostersche welriekende oliën te strooien, welke wij krijgslui, die anders geen grooter lekkernij kennen dan kruitdamp, nu met graagte insnuiven.

Doch, o foei, 's morgens werden wij na een slechten slaap gewekt door kindergeschrei.

Hoe weinig klonk dit als krijgsgerucht op ons oude slagschip. Die kleine kinderkelen deden smartgeluid hooren, en toen wij onze ontstelde militaire hoofden om het hoek je staken, zagen wij in den gang voor de deur van elke hut een kamer meubel met één oor...... Een ontzettende aanblik op een oorlogsschip!

De Hollandsche kolonie bestaat voor een groot deel uit petroleum heeren met dikwijls uitvoerige families, chefs, ingenieurs, kantoorpersoneel, enz. Gisteren kregen wij ook nog Denen aan boord, die geen toe vluchtsoord hebben, en vandaag nog een restje Amerikanen.

Wij hebben hier zoo ellendig weinig extraruimte, dat die toevloed van noodgasten vrij groote misère meebrengt.

Alle officieren, de commandant inbegrepen, hebben hun hutten afgestaan, en moeten nu maar zien, waar zij zich bergen. Het valt toch lang niet mee. Zoo sliepen al den eersten nacht in de nor in een bedwelmende atmosfeer een jonker op de bank, een op de tafel, een op stoelen en twee naast elkaar op den vloer. De dekens waren afgestaan en zoo lagen wij dan onder tafellakens en politieke overjassen.

Nu slapen er twee in een kanon van 21 c.M., anderen gewoon op dek. Dat is wel frisch, doch heeft toch ook overvloedige bezwaren. Ik had bijv. een keer een stuk zeildoek als kooi opgehangen en piepte daarin onder den blooten hemel half aangekleed, dat was nog vrij luxueus, maar ik ontwaakte nu en dan toch onpleizierig door de groote torren en kakkerlakken, die op het licht afkwamen en dan met een smak neerploften in je kooi, bij voorkeur op je gezicht, en bij het ontwaken, bleek dan de aanwezigheid van groote bulten, bestaande uit in den slaap doodgelegen torren. Om een uur of vijf bij het opstaan lag het geheele dek vol met honderdduizenden van die vieze dieren......

Des daags ligt steeds een sloep met een officier aan den wal om van alle voorvallen te rapporteeren en vluchtelingen op te nemen. Des nachts is er ook altijd een officier aan dek met het oog op het spoken en schieten aan den wal, dat dag en nacht voortduurt.

Toen wij hier aankwamen, waren onze kolen vrijwel op, en moesten wij nieuwen voorraad opdoen, omdat wij anders nooit weer van hier zouden wegkomen en geen water zouden kunnen distilleeren. Gelukkig lag hier een groote boot, die nog kolen had en ze ons tegen hoogen prijs heeft verkocht. Wij moesten ze hebben „Costa que costa" zeide de Spanjool nog.

En met al die extra-menschen aan boord, die zich toch al niet weten te bergen, moesten wij kolen gaan overnemen, met nog 100 ton deklast. En dan al die petroleum!

Men kan hier niets koopen, zelfs geen Mexicaansche postzegels. Maar overigens gaat hier alles best aan boord, gezond en lustig. Gisterenavond hebben wij aan dek mandoline getokkeld voor onze kolonialen. Allemaal hebben wij gezongen volksliederen en oude Hollandsche liedekens. Een piano was aan dek gesleept. De Spaansche signores en signoritas zongen ook; het leken wel trage zigeunerdeunen.

Gekke schuit die „Kortenaer"; die beleeft nog eens wat vóór hij voorgoed begraven wordt. Maar al dat vrouwvolk en die kleine kinderen, dat moet toch wel een krasse emotie zijn voor zijn stalen zenuwen, temeer als aanstonds aan boord ook nog nieuw leven wordt geboren. Er zal n.l. o.a. nog een Amerikaansche dame op ons schip komen, die binnen zeer kort moeder zal worden. Ook hebben wij nog aan boord een leuk jongentje van een jaar of acht, lieveling van de bemanning en zoon van een Mexicaansche dienstbode en een Amerikaanschen papa, dien hij nooit heeft gezien. Voor het knaapje is een compleet matrozenpakje gemaakt en daarin treedt hij 's morgens op baksgewijs - zindelijkheids - inspectie mee aan dek aan bij de jonge matrozen van de opleiding. Al is het geen mailboot, en is 't vreeselijk behelpen, over gebrek aan royaliteit behoeven onze gasten niet te klagen.

Zoo'n Hollandsche oorlogschuit met zijn mooie Hollandsche driekleur is toch wel wat waard op een vreemde reede. Tusschen haakjes: onze oude vlag is toch eigenlijk maar de mooiste van alle die hier van vreemde bodems waaien...

De heeren die hier aan boord zijn gevlucht, gaan nu en dan nog wel eens een oogenblikje aan wal kijken naar hun kantoren en zaken, die ook voor zoover ze niet vernield of verbrand zijn, allen zijn verlaten. Naar den wal nemen zij, liever dan een revolver, een klein Hollandsch vlaggetje mede, dat zij krampachtig vasthouden en goed zichtbaar dragen, want dan worden zij wel met rust gelaten. Die oude kanonnen onder de groote Hollandsche vlag worden toch nog wel gevreesd, zoo goed als die van den Amerikaan, Engelschman of dito Duitscher.

Ik hoop, dat al dit haastig gekrabbel op een of andere manier naar Holland zal verzeilen op den duur. Wat zal het daar nu in die Hollandsche lente weer heerlijk mooi zijn"......

Berichten uit de Kolonie.

Voor de nieuwe kerk.

Woensdagavond vergaderde ten huize van Z. D. H. Mgr. M. G. Vuylsteke het Comité ter inzameling van giften ten behoeve van den bouw eener nieuwe Roomsch Katholieke kerk.

Tegenwoordig waren de Dames Zelatricen: Mejuffr. M. Martis, Mejuffr. Louise Meyer, Mejuffr. Urania van Eps en Mejuffr. Marie Ellis, alsmede de Heeren van het hoofdcomité: de Zeereerw. Pastoor B. J. Gylswijk, president, en de Heeren leden B. E. v. d. Veen Zeppenfeldt, J. Sutherland, J. M. J. Ellis en Roberto, S. de Lannoy, Secretaris-penningmeester. De Heer Alberto Badaracco had zich als hospitant bij het Comité aangesloten.

Deze vergadering geschiedde op verzoek van den Apostolisch Vicaris, om de Dames en Heeren een klein bewijs te kunnen geven van waardeering en dankbaarheid voor de vele moeiten, welke zij zich getroosten bij de inzameling der giften.

Pastoor Gijlswijk voerde als president van het Comité het woord en bedankte Monseigneur voor zijn uitnoodiging. Ten volle hadden de Dames en Heeren de hooge waardeering van hun Bisschop verdiend, want allen hadden zij veel arbeid gepraesteerd. Een ieder had gewerkt in eigen kring zooveel maar eenigszins mogelijk was.

Het zwaarste werk was dat der Dames. Terwijl de Heeren hoofdzakelijk de grootere giften in ontvangst namen, hadden de Dames het zich tot taak gesteld de kleinere giften te verzamelen.

Ook de Heer Alberto Badaracco verdiende een afzonderlijke vermelding, daar ZEd. geheel op eigen initiatief, louter uit sympathie voor de goede zaak, bij zijne vrienden onder de andersdenkenden had aangeklopt en een flinke gift had mogen bijeenbrengen. Zoodoende was het Comité reeds hedenavond in staat Monseigneur een belangrijke gift te overhandigen, het bedrag namelijk van f 3 600 De President noemde deze gift belangrijk, niet in verhouding tot de totale onkosten, die wel tienmaal zooveel zullen bedragen, maar in verhouding tot de verwachting welke zoowel Monseigneur als het Comité had gekoesterd. De ingekomen giften overtreffen ver, wat men algemeen verwacht had, en Monseigneur zelf had durven hopen. Daarbij, het bedrag van drieduizend zes honderd gulden is niet de slotsom der inzameling.

Het ligt volstrekt niet in de bedoeling daarmede te eindigen. Men hoopte derhalve aan Monseigneur later nog iets te kunnen brengen als tegemoetkoming aan de groote onkosten, welke de nieuwe kerk van den Apostolisch Vicaris eischt.

Alsnu verzocht Pastoor Gijlswijk den Heer Roberto S. de Lannoy, de Secretaris penningmeester, aan Monseigneur het bedrag te overhandigen.

Dankbaar werd de gift door den Apostolisch Vicaris aanvaard. Z. D. H. verheugde zich over de algemeene belangstelling in den nieuwen bouw.

Dat was een bewijs, dat de noodzakelijkheid van eene nieuwe, groote, flinke kerk voor de stad algemeen werd gevoeld. Nog meer verheugde zich Monseigneur over den grooten geest van geloof, welke voorzat bij het Comité en die ook bij de middadige weldoeners tot uiting kwam. Zelfs andersdenkenden waardeerden het streven der Katholieke Missie om de bevolking zooveel mogelijk onder den invloed te brengen van onzen H. Godsdienst. Een bizonder woord van dank richtte Z. D. H. tot den Heer Badaracco, die zoo geheel uit eigen beweging de goede zaak zeer krachtig gesteund had. Monseigneur hoopte, dat het Comité ijverig voort zou gaan met de inzameling, want veel, zeer veel was er nog noodig.

Bovenal echter hoopte de Apostolisch Vicaris, dat de Dames en Heeren een voorbeeld zouden blijven geven van echt Katholiek leven, om daardoor te bewijzen, dat zij hun medewerking verleenden uit overtuiging, en uit het verlangen hunne medegeloovigen zooveel mogelijk in staat te stellen deelachtig te worden aan den zegenrijken invloed van onzen H. Godsdienst.

Na een uurtje van gezellig samen zijn nam het Comité afscheid, vast besloten om met moed en volharding hun moeilijk werk tot een goed einde te brengen.

Welkom!

Donderdag ll. zijn met de *Merida* de Eerw. Paters L. Kramer en P. ter Maat hier aangekomen. Met de *Oranje Nassau* worden de nieuwe kapitein van het Garnizoen, de Heer H. L. Bierman, en de Eerw. Fr. Herman verwacht.

Aan allen een hartelijk welkom.

Cultuuronderneming.

Er is een nieuwe vereeniging gesticht, de *Cultuur maatschappij der Nederlandsche Antillen*. Directeuren zijn de Heeren J. H. J. Hamelberg en A. G. Mörzer Bruyns, terwijl de Heer Chas. A. Wilde Administrateur is. Deze maatschappij heeft op St. Eustatius 200 H.A. grond in gereedheid laten brengen voor de katoencultuur. De Heer Hamelberg is reeds vanaf begin Mei op St. Eustatius, terwijl de Heer Wilde op het einde dezer maand aldaar verwacht wordt. Hierna zal de Heer Hamelberg ook een bezoek brengen op Curaçao aan de sisalvelden der Eerste Sisal Maatschappij op Mount Pleasant.

Met groote voldoening zien wij, dat Nederlandsche ondernemingen hare medewerking verleenen om onze eilanden economisch vooruit te helpen. Van harte hopen wij, dat haar pogen slage en binnen weinige jaren de sisal op Curaçao en de katoen op St. Eustatius tot zulk een bloei geraken, dat het voor een ieder duidelijk is, hoe Nederlandsch kapitaal werkelijk gediend heeft om de Kolonie verder te ontwikkelen. Dan zullen er wel meer liefhebbers volgen; maar de eer, begonnen te zijn en uit nationaal gevoel wat gewaagd te hebben, zal toekomen aan den Heer Hamelberg en aan allen, die, door hem opgewekt, vertrouwen hadden in de toekomst der Kolonie. De Heer Hamelberg zal bij het welslagen der sisal- en katoen-onderneming twee zijner levensidealen hebben bereikt.

Uit *La Cruz* vernemen wij, dat voor de katoencultuur op St. Eustatius werkvolk gezocht wordt op onze Benedenwindsche eilanden. Vooral verheugt het ons, dat men het liefste geheele families van hier naar St. Eustatius wil overbrengen.

Ook om deze reden hopen wij, dat de nieuwe onderneming slage. Het blijkt, dat zij goed is opgezet en iets meer tracht te bereiken dan eigen financieële voordeelen. Flinke betrouwbare werkkrachten brengen op St. Eustatius is een werk van algemeen belang voor onze kolonie.

Niet zonder reden, zooals wij uit betrouwbare bron vernamen, interesseert zich H. M. de Koningin voor het nationaal streven dezer Maatschappij.

No. 8.

Gisteren liep opnieuw een Horn met phosphaat binnen, nu was het niet Heinrich maar Irmgard. Ook dit schip is na gebunkerd te hebben naar Stettin vertrokken met 2311 400 K. G. phosphaat.

El Imparcial.

Deze geachte Collega is van Directeur verwisseld. De Heer Elias Moreno Brandao is in de plaats getreden van den Heer B. A. Jesurun. Een collegiaal afscheid nemen wij van den eenen en heeten den ander hartelijk welkom.

De Nieuwe Schouwburg.

In de bovenzaal der Sociëteit *De Gezelligheid* had Maandagavond de aangekondigde vergadering plaats van belangstellenden. De Heer H. H. R. Chapman zat de vergadering voor. Het doel dezer bijeenkomst was, eene naamlooze vereeniging op te richten tot exploitatie van een nieuwen schouwburg op Curaçao. Als kapitaal was reeds een bedrag van f 22.000 bijeen en nu wilde men dit verhoogen door uitgifte van aandeelen à f 25. Ook rekende men op giften van de Curaçaoënaren in het Buitenland, alsmede op de opbrengst eener loterij.

De Heer Chapman verzocht verder aan de vergadering eene Commissie tewillen benoemen tot opstelling der Statuten.

Bij acclamatie werden tot deze commissie benoemd, de ontwerpers van het heele plan, die ook reeds vroeger bij de burgerij rondgingen voor giften en inschrijvingen.

Deze commissie bestaat uit de Heeren:

Mr. J. B. Gorsira, Prospero Bais, Martinus Boom, Manrique Capriles, H. H. R. Chapman, Charles A. Jones, E. H. L. Maduro en Elias M. Penso.

Seeberg Steamship Line.

Deze nieuwe lijn opende Dinsdag met de *Saint Ninian* en bracht 1500 zakken meel en maïs, waaraan juist groot gebrek was.

Mr. Cheney.

De aftredende consul hield Woensdagavond receptie van alle consuls hier op het eiland aanwezig. Mr. Cheney nam afscheid van zijn collega's en stelde den nieuwen Amerikaanschen Consul, Mr. Henry von Struve, aan hen voor.

Voorloopig Verslag.

Het Afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen en opmerkingen.

Eenige leden vonden het voorstel tot toekenning van eene toelage aan een Inspecteur van het onderwijs niet voldoende toegelicht. Zij vroegen welke de positie en bevoegdheid van den Inspecteur zullen zijn, of reeds een persoon voor dien post is gevonden en wat het Bestuur van plan is te doen met den Schoolopziener. Zij merkten op, dat de onderwijsverordening geen Inspecteur kent.

Andere leden waren van oordeel, dat de toelichting voldoende is en dat het Bestuur had kunnen volstaan met te verwijzen naar hetgeen over deze aangelegenheid in de gewisselde stukken betreffende de begrooting is gezegd en naar wat bij de openbare behandeling daarvan is gesproken.

Enkele leden betwijfelden of een geschikte persoon te vinden zal zijn, die bereid is voor f 4500.— tijdelijk uit te komen.

Zonder terug te willen komen op het gevoerde begrootingsdebat over het onderwijs, meende een lid toch te moeten wijzen op de onjuistheid van de bewering van den Schoolopziener tijdens dat debat: dat het lid Gorsira onder zeer abnormale omstandigheid op school was gekomen, n.l. toen hij al een vrij groote jongen was.

Het lid aan het woord releveerde, dat het lid Gorsira 12¼ jaar oud was, toen hij op de openbare school kwam, dus den leeftijd had, waarop een jongen gewoonlijk in de 7de klasse komt, in welke klasse het lid Gorsira werd geplaatst.

Andere leden meenden, dat bovenstaande opmerking bij het gevoerde debat had behooren te worden te berde gebracht en in dit verslag minder op hare plaats is.

Eenige leden verklaarden vooralsnog hun steun niet te kunnen toezeggen aan den post, waarbij ook voor 1915 een crediet wordt aangevraagd voor de verplaatsing der pachters van de Gouvernementsgronden.

Uit al de bij de behandeling van de begrooting voor 1915 van het Bestuur uitgegane stukken blijkt, dat het Bestuur niet voornemens is

de tegenwoordige huurperceelen te doen ontruimen. Men hoort van geen opzegging van huurovereenkomsten, zelfs niet bij huurders, die achterstallig zijn met het betalen der huur penningen.

Daarentegen verluidt het, dat er op het aangekochte complex reeds zoovele perceelen zijn uitgegeven, toegezegd of beloofd aan anderen dan aan huurders van Gouvernementsgronden, dat het vermoeden wel gerechtvaardigd schijnt, dat er geen voldoend terrein meer beschikbaar zal blijven voor de pachters, die verplaatst moeten worden en dat reeds nu de uitvoering van het plan van Minister De Waal Malefijt onmogelijk is gemaakt.

Men wees er op, dat de beste gronden hadden moeten worden gereserveerd voor de te verplaatsen pachters en niet aan anderen uitgegeven, toegezegd of beloofd.

Gaarne zou men willen vernemen hoeveel perceelen reeds zijn uitgegeven, toegezegd of beloofd aan anderen dan de tegenwoordige pachters en hoeveel aan de pachters.

Gevraagd werd of er niet eenige voorschriften bestaan omtrent het afgeven van gronden aan personen, die in de stad wonen en aan ongehuwde vrouwen. De vraag werd gedaan in verband met het gerucht, dat perceelen zijn uitgegeven of beloofd aan eenige lieden uit de stad en aan een of meer ongehuwde vrouwen.

Eenige leden zouden alleen hierom hun stem aan den hierbesproken post geven, omdat zij vertrouwden, dat het ten slotte toch tot de verplaatsing zal moeten komen.

Een lid wenschte hiertegenover op te merken, dat hij integendeel slechts daarom zijne medewerking tot den post zou verleenen, omdat bij vertrouwde, dat de verplaatsing der pachters geleidelijk in zijn werk zal gaan, zonder dwang.

Wat de opmerking omtrent het afstaan van perceelen aan personen uit de stad en aan ongehuwde vrouwen betreft, wenschte dat lid te doen uitkomen, dat ook onder vorige Besturen dezelfde gedragslijn is gevolgd als thans door het Bestuur.

Hiertegenover werd door een ander lid aangevoerd, dat de plantages Dokterstuin, enz. speciaal zijn aangekocht om in den bestaanden toestand verbetering te brengen en dat het daarom niet aangaat de gedragslijn te blijven volgen, die tot de huidige zeer ongewenschte toestanden in de buitendistricten hebben geleid.

Enkele leden gaven als hun oordeel te kennen, dat vele pachters wel bereid zouden zijn naar het nieuwe complex gronden te verhuizen, indien van zekere zijde geen pressie op hen werd uitgeoefend om te blijven waar zij zijn.

Door een lid werd opgemerkt, dat bij de Memorie van Toelichting van dit ontwerp de plaats was om de twee vragen te beantwoorden, bij de openbare behandeling der begrooting gesteld door het lid Forbes, op welke vragen door het Bestuur bij monde van den gemachtigde Boomgaart een antwoord is beloofd. Gaarne zag dat lid die vragen beantwoord.

Principiëel verklaarden de Afdeelingen geen bezwaar te hebben tegen het havenontwerp.

Aangezien in het bestaande havenreglement vele verouderde bepalingen voorkomen, werd in overweging gegeven een geheel nieuw reglement te ontwerpen, dat aan de eischen des tijds beantwoordt.

Tegen den termijn van 24 uren, bepaald bij alinea 2 van artikel 8 van het ontwerp, hadden vele leden bezwaar. Zij betoogden, dat het aantal passagiers den schipper zoo lang vóór het vertrek van zijn schip dikwijls niet bekend is.

Officiëele berichten.

Aan den marechaussee 1ste klasse B. van der Spuy is tot herstel van gezondheid twee maanden verlof verleend.

B. van der Spuy is tijdelijk belast met het toezicht op en de verzorging van het licht op Cerro Colorado op Aruba.

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven enz.

Gaetano Barbato. Mary Broos para Angel Scoop, Mary Broos para Maria Scoop, A. Blanc, Ricardo Tovar Blanco, Julia Bulbal Miguel Castro, Eusebia Correa, Laurlano Carolis a|c Maximo Henriquez, Eliza Cijntji, Julio Hermens, Benjamin Herrera, Lilian Miles c|o Curelin Tangrope, Clemencia Henriquez, Atavinia Mercera, Ana Maria Medina, Benadiena Melandu, Federico Omes para Ana Perez, Pedero Pelantin, Isoline Peterson, Matilde E. Sardá, Luis A, Thode a|b sch. „Prinses Juliana", Florencia Santiago Trinidad.

Aangeteekende stukken : Francisco Albertus, P. Mackay, Carmen Catalina Mendez en een rebut aan : Jose Cosme, Punta Santiago (P. R.)

Drukwerken zonder adres : Printemps, Recco Hot-Air Pumping Engines.

Niet voor bestelling vatbaar een drukwerk aan : Caroles Hernandez y esposa

Muziekuitvoering.

PROGRAMMA.

1	Enghien	Marche	E. Douville
2	Fra Diavolo	Ouverture	F. Auber
3	Manöverklange	Walzer	E. Kalman
4	Im Potpourri	von	Kuffner
5	Il. Bersagliere	Marsch	Boccalari
6	Fantaisie sur	Cavalerie	Rusticana [Nascagni
7	Au Bords de la Meuse	Bolero	Humblet
8	Tu y Yo	Danza	Mislan

Zondagavond om 7.30 uur overzijde.

Regenval.

Gedurende de maand Mei.

	m.M.
Fort Amsterdam	6.1
Westpunt	6.
Plantage Siberië	3.
„ Kl. St. Martha	0.
Hoffi Abao	1.5
Cas Chikitoe	2.
Sta. Maria	3.1
Plantage Gr. St. Joris	0.
Wilhelmina-tuin	7.
Sta. Rosa	4.
Beekenburg	7.4
Noordkant	5.

Koloniale Postspaarbank.

Gedurende de maand Mei.

Werd ingebracht.

Kantoren	
Willemstad	f 4,150.46
2e district	17 50
3e „	—
4e „	—
5e „	0.50
Oranjestad Aruba :	884.80
3e district „	—
Kralendijk Bonaire :	1.431.50
Rincon „	—
Philipsburg, St. Mart.	169.50
Oranjestad, St. Eust.	274.20
Bottom, Saba	385.
Windwardside	26.50
Totaal :	f 7,339.96
Teruggebaald	f 9,823.78

Marktbericht van den Curaçaoschen Handelsbond.

Van 19 Juni 1914.

AARDNOTEN (Pindas) per KG........	—
ZOUT per vat van 130 K.G.........	f 0.80
DIVIDIVI per K,G........................	„ 0.06
ORANJESCHILLEN per KG. 1stkw.	„ 0.60
id. per KG. 2e kw.	„ 0.50
HUIDEN per K.G........................	„ 0.75
GEITENVELLEN per K.G...........	„ 1.20
WOL per K.G............................	„ 0,12
SCHAPENVELLEN per stuk.........	„ 0.55
BEENDEREN per K.G.................	„ 0.02
RECINUS-ZAAD per K.G..............	„ 0.05

STROOHOEDEN (hiopijapa) .

Kwaliteit No, 1		per dozijn		„ 3.37½
„ „ 1 (gebleekt)	„	„		„ 3,50
„ „ 2	„	„	....	„ 5.25
„ „ 3	„	„	....	„ —
„ „ 3	„	„	.....	„ —
„ „ 4	„	„	....	„ 7.—
„ „ 5	„	„	OLA	„ —.
„ „ 6	„	„	....	„
„ „ 7	„	„	....	„ 9
„ „ 8	„	„	OLA	„
„ „ 9	„	„	....	„ 12.50
„ „ 10	„	„	OLA	„
„ „ 11	„	„	....	„
„ „ 12	„	„	OLA	„
„ „ 13	„	„	....	„
„ „ 14	„	„	OLA	„
„ „ 15	„	„	....	„
„ „ 1 van 25 c.M. of minder				f

Uit de Naburige Republieken.

Nieuws is er niet veel. De kabel blijft stuk, dus is het op Sto Domingo nog niet pluis. Wat de couranten te lezen geven, is niet veel meer dan napleiten over het gebeurde van bijna drie weken geleden. Nieuwe berichten schijnen niet verzonden te worden. Zoo er echter een groote verandering had plaats gehad, zouden we het wel weten. De overwinnende partij op Sto Domingo of Haïti zal er gauw genoeg bij zijn om den triomf rond te bazuinen. Nu wij absoluut niets weten, moeten we besluiten, dat de revolutie nog in hetzelfde stadium verkeert en alles wacht op de a.s verkiezingen.

In **Venezuela** zijn de Gevolmachtigden der Staten druk bezig met de verandering der Constitutie. 7 Juli a.s moet daar de nieuwe Presidentsverkiezing plaats hebben. Volgens de wijziging in de Constitutie gebracht zal het nu mogelijk worden den aftredenden president te herkiezen. En dan niet maar voor vier jaar, doch ineens voor zeven.

De tegenstanders van GOMEZ zijn onschadelijk gemaakt en zitten in verzekerde bewaring. De vrije keuze zal dus wel den Held van December Grl. JUAN VINCENTE GOMEZ, tot President aanwijzen; en de vrede blijft verzekerd.

Intusschen begint men over verschillende staatsmonopolies te klagen. Publiek staat er gedrukt in het *Nuevo Diario,* dat de lucifers vroeger onder den Heer FEDERICO SCHEMEL niets te wenschen overlieten, maar dat de houtjes tegenwoordig, nadat het Bestuur de fabriek heeft overgenomen, ongeproportioneerd dik zijn en de koppen zoo slecht, dat de helft niet wil branden.

Alle takken van nijverheid worden gereglementeerd en nieuwe belastingen uitgeschreven.

Op iedere cigaret komt ¾ cent, op een pakje 7½ cent. Het Apothekers bedrijf, de exploitatie van mijnen etc. alles wordt aan een nieuw reglement onderworpen. Ook komt er weer een heele reeks nieuwe postzegels.

Daar schijnt ook hier gebrek aan contanten te bestaan, reden, waarom men op alle mogelijke wijzen aan geld zoekt te komen.

De Oorlog in Mexico.

Nog altijd zit HUERTA in de stad Mexico.

Wat nu juist zijn plannen zijn, valt nog niet met zekerheid te zeggen. In Mexico-citty zit ie veilig en laat verder Carranza en Villa onderling harrewarren en de Amerikanen te Vera Cruz ziek worden aan pokken, en op de schepen van malaria. De ziektegevallen zijn zeer menigvuldig en nemen met den dag nog toe. Intusschen beginnen ook de Indianen een duit in 't zakje te gooien. De Yaquis en Mayas zijn opgestaan en maken het den vreemdeling erg lastig. Alsof de toestand voor den vreemdeling al niet erg genoeg was! De rebellen zijn geweldig in hun wreedheden en houden als echte wilden huis. In Tampico heerscht een waar schrikbewind. Generaal Gonzalez eischte daar een schatting van 1000000 pesos.

De Petroleum Maatschappij „Aguila" moest 400.000 franc opbrengen, de heer TRAPAGA, Consul van Spanje 150.000, en het handelshuis, waarvan genoemde consul directeur is, 100000. Verder werd van den Duitschen Consul 100000 fr. geëischt en van de burgers 250000 Allen zullen betalen, behalve de Duitsche Consul. Deze weigert, omdat hij al genoeg te doen heeft met de bescherming zijner landgenooten.

De rebellen beweren, dat na ontvangst van dit geld de banken weer zullen werken en de goederen door de douane verder ongemoeid gelaten zullen worden.

De Katholieke kerken zijn door de rebellen gesloten, en de Priesters van verraad beschuldigd. Allen zijn uit de stad gevlucht, behalve een, die gevangen werd genomen en voor wiens loslating de rebellen 50 000 frs eischen. 500 Zijner parochianen zijn naar den Gouverneur Luis Caballero gegaan om zijne invrijheidsstelling te vragen, maar te vergeefs. „Hij is een verrader en ik moet hem laten fusileeren, als ge het geld niet betaalt." Men is nu bezig het geld bij elkander te brengen.

HAVEN-NIEUWS.

VAN 13 JUNI – 27 JUNI

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Luna	G P Vos	16 Juni	Amsterdam	17 Juni	Colón
Jan van Nassau	v d Est	15 „	New-York	16 „	Amsterdam
Merida	A Johanson	18 „	Maracaibo	18 „	Maracaibo
Philadelphia	H Highborn	18 „	La Guayra	18 „	New-York
Oranje Nassau	G D Niemann	20 „	Amsterdam	21 „	New-York
Maracaibo	G W Goodman	20 „	New-York	20 „	Maracaibo
Merida	A Johanson	22 „	Maracaibo	22 „	La Guayra
Merida	A Johanson	24 „	La Guayra	25 „	Maracaibo
Maracaibo	G W Goodman	25 „	Maracaibo	25 „	New-York
Caracas	Furst	25 „	New-York	25 „	La Guayra
Luna	G P Vos	25 „	Colón	25 „	Amsterdam
Pr Fr Hendrik	N A de Boer	28 „	New-York	29 „	Amsterdam
Hermod	G Kirsbornn	9 Juni	Norfolk	16 Juni	Cuba
Irmgard Horn	A Stan	12 „	Pernambuco	19 „	Stettin
Montserrat	B Soria	16 „	Colón	16 „	Barcelona
Mecklenburg	A Böcker	17 „	Pto Cabello	19 „	Hamburg
Almerian	Henderson	18 „	Liverpool	18 „	Sta Marta
Henry Horn	K Volz	12 „	Sta Barbara	12 „	Stettin
Saint Ninian	J Marchant	16 „	La Guayra	16 „	Jamaica

Schoeners.	Aankomst.	van	Schoeners.	Vertrek	naar
Camia H	13 Juni	Vela de Coro	*Marieta C*	14 Juni	Rio Hacha
Juanita D	14 „	St Domingo	*Refugio H*	14 „	Aruba
Brion V	14 „	La Guayra	*Confidencia V*	13 „	Maracaibo
Petra Sofia H	15 „	Aruba	*Diana V*	16 „	Maracaibo
Estelle H	15 „	Isl Barlov.	*Petra Sofia H*	16 „	Aruba
Themis H	15 „	Bonaire	*Mary Agatha*	17 „	Barbados
Gacela H	16 „	Maracaibo	*Jane V*	17 „	Aruba
Nereida H	16 „	Maracaibo	*Clicia V*	18 „	Maracaibo
Refugio H	18 „	Aruba	*Estelle H*	19 „	Aruba
			Refugio H	19 „	Aruba

Morgen 21 Juni kan de **MARIA LEONCITA** verwacht worden van Aruba; Maandag tegen den avond de **ESTELLE**.